

Kulturrevolusjon som metode

Denne korte teksten ble holdt som innlegg av en aktivist på en konferanse i 2016. Den er ikke et vedtatt dokument fra noen organisasjon, og står kun for forfatterens egen regning. Den er ikke redigert siden 2016.

Innledningsvis bør det bemerkes at formann Gonzalo og Perus Kommunistiske Parti har formulert prinsipper basert på lærdommer fra den kinesiske kulturrevolusjonen og konsentrert i uttrykkene *det væpna havet av masser og folkekrig til kommunismen*.

Verdens største maoist har altså ført oss videre i forståelsen av kulturrevolusjonen som metode. Dette er ikke noen del av denne korte innledningen, og kamerater må uansett bruke sin kritiske sans som det heter.

Kulturrevolusjonen i Kina er historiens største revolusjon. Det er høydepunktet i menneskehets sosiale utvikling hittil. Det var punktet der menneskeheten strakk seg lengst i retning kommunismen. Dagens kapitalistiske Kina beviser nødvendigheten i å føre kulturrevolusjon for å hindre at kapitalister kaprer den sosialistiske staten, og forvandler den til sin motsetning.

Vi må lære av denne, og lære at kulturrevolusjonen ikke bare er en enkelt hendelse, men en metode for å utvikle sosialismen til kommunisme.

Innledning om kulturrevolusjonen som metode

Av en aktivist.

Kulturrevolusjon som metode er det teoretiske og praktiske svaret på et av de største problemene i sosialismen:

Hvordan hindre at arbeidermakt og sosialisme blir forvridd til byråkratisme og statskapitalisme?

Dette spørsmålet kan stilles på flere forskjellige måter, men med samme innhold:

Hvis sosialisme ikke overlevde i Sovjet og Kina, hvordan kan den overleve neste gang?

Hvorfor skal vi tro at sosialisme i Norge ikke blir mye byråkrati og all makt til noen få ledere?

Kulturrevolusjonen er ikke et LETTVINT svar.

Noen har forsøkt å løse spørsmålet mer lettvint og har hevda at løsningen er å "utvide demokratiet" og fortsatt garantere flerpartisystem. De mener løsningen er å ha lover og regler som garanterer folket makta. Rød Ungdom er en norsk gruppe som har foreslått dette under navnet "sosialistisk folkestyre".

Kulturrevolusjonen derimot, er ikke et sett lover eller et teknisk grep. For vi tror at hva som står i en lov på et papir er irrelevant. Dagens kapitalistiske Kina har fortsatt et sosialistisk lovverk. Men de superrike kinesiske kapitalistene klukker av latter av sånne lover, like lystig som boblene klukker i sjampanjen de drikker. Lover lover mer enn de holder.

Kulturrevolusjonen er en METODE.

Det er en måte å bruke noen redskaper på, for å åpne sine mål. Vi kan sammenlikne med forskjellen på en slankepille, som garanterer tjukke folk å bli slanke, altså en lettvint løsning – og den vanskelige løsningen med sunt kosthold, streng diett og trening livet ut.

Det er så vanskelig, at sjøl om man VEIT hva som er rett

metode – så er man ikke garantert å klare det. Sånn er det OFTE i livet. Og sånn er det iallefall i politisk kamp. Og spesielt i revolusjonær kommunistisk politisk kamp.

Kunnskap er ofte overvurdert. Den langvarige kampen ofte undervurdert. Det er ikke nok å vite hva man må gjøre, man må overbevise andre, få de med, gjøre ofre, holde ut, slite, streve og fortsette selv om man ikke vil. **Man må satse og dermed risikere noe**, kanskje risikere svære tap, fordi man må våge for å vinne. Sånn er kulturrevolusjonen.

MEN – dette er 1000 ganger bedre enn ingen svar, ingen løsninger. Og **det er 10.000 ganger bedre enn lettvinte løsninger**, som bare gjør vondt verre og utsetter det å finne rett svar enda mer.

Hva slags metode er så Kulturrevolusjonen? **Kulturrevolusjon er å bruke masselinja i kampen for at proletariatets organisasjoner skal gå veien til kommunismen.** Det er metoden for at proletære linjer skal vinne over borgerlige linjer. Det er **en metode for klassekamp i sosialismen.** Det er en metode for å utvide proletariatets diktatur til å gjelde på alle områder. Det er en metode for å utvide den røde makta i store sprang fra de posisjonene man har vunnet allerede, men som likevel står i fare.

Som i all vår kamp, handler denne kampen om å

- Forene de mest aktive og mest revolusjonære og danne ledelser av disse.
- Samle de mindre aktive rundt disse, forsøke å samle flest mulig rundt ledelsen.
- Drive ideologisk kamp for å utdanne folk i revolusjonær teori.
- Drive praktisk organisatorisk kamp for å utdanne folk i revolusjonær praksis.
- Identifisere og angripe fienden, angripe undertrykkere og kapitalisme i alle former.

- Organiserer de undertrykka i sterke organisasjoner.
- Fører de mest undertrykka og utbytta, først og fremst arbeiderklassen, til makta.

Kjerna er kampen om den politiske makta, fordi vi er sikre på at **uten den politiske makta har folket ingenting**. Bare hvis folket har den politiske makta, kan folket slå seg fri – fri fra undertrykking, fri fra sult og nød, fri fra usikkerheten og avmakta som preger kapitalismen.

Det finnes nok av smartinger, folk som tror de er veldig smarte og vil bestemme over andre folk. Som tror at hvis bare de får være diktator så skal de nok gjøre verden fin for folk. Sann tenkning er farlig for kommunister. Den fører rett inn i byråkratisme og ny undertrykking. **Kommunister er verken smartere eller bedre mennesker enn andre**. Vi er mennesker med feil og mangler. Først når vi skjønner det, så kan vi begynne å skjønne andre ting også.

Bruker vi denne innsikten i møte med sosialismens utfordringer, hilser vi folket sin aktivisme velkommen. Vi bør selv gå i spissen for at folket kritiserer dårlige sider ved oss og at de ikke venter på at noen skal fikse ting for dem, men organiserer seg og kjemper.

Dette er masselinja. Dette er kulturrevolusjonens metode. Og det er en metode som vi må bruke I DAG OG I FRAMTIDA.

Vi vil at folket skal gjøre revolusjon og ta makta i Norge og alle verdens land. Det finnes ingen sosialistiske land i dag. Men det er kommunister i alle land. Og maoismen er i vekst mange steder. Det vil bli sosialistiske land i framtida og vi er flere som vier livet vårt til at Norge raskest mulig skal bli et av disse.

Men **uten kulturrevolusjoner så vil også framtidens sosialisme korrumpes**. Uten maoismen og kulturrevolusjoner, vil også den stagnere, utvikle svære byråkratiske apparater, fostre ledere som ser ned på folk og tror de er så smarte at de skal løse

alle problemer for sine dumme undersåtter og til syvende og sist ende i at et nytt borgerskap oppstår, tar makta fra folket og innfører kapitalisme – som i Russland og Kina.

Derfor lærer vi av kulturrevolusjonen, fordi vi sjøl skal sette i gang og delta i kulturrevolusjoner. Fordi framtidens kulturrevolusjoner ikke skal lide samme nederlag som i Kina, men skje tidsnok til å hindre at sosialisme blir statskapitalisme og for å drive partiene våre framover og gjøre dem rødere, mer kommunistiske og mer proletære gjennom kamp – ikke bare mot ytre fiender, men også indre kamp.